

5. místo

Marcela Menclová, kvarta Gymnázium Blovice

Jak dobrák ke štěstí přišel

Byli dva bratři, jeden dobrý, hodný, druhý zlý a bezbožný. Když jim otec umřel, vzal si zlý statek a dobrého z něho vyhnal; i šel ten dobrák žalovat, ale nic si nevyžaloval. „Eh, milý člověče, na světě není spravedlnosti,“ říkali mu lidé. „Ach, opravdu, že je spravedlnost,“ říkal vždy ten dobrý, ačkoli se mu bídně vedlo a zlému bratru dobře, a ačkoli málo co dobrého i od jiných lidí užil...

A tak ten hodný z bratří brouzдал světem, žebraje o okoralou kůrčičku nejtvrďšího chleba, avšak narážej na lakoty podobné jeho vlastní krvi. Zrovna, když štěstí své šel zkusit k tamnímu řezníkovi, zaslechly jeho bystré uši křik a naříkání mučeného zvířete: „Zpráskám tě, žes to ještě neviděl. Maso mi žrát nebudeš, potvoro chlupatá!“ Popošel blíže a jeho oči spatřily rozhněvaného řeznického mistra držícího v rukách řetěz, jemuž se u nohou krčil vystrašený psík.

„Dej mi toho psa, dobrý muži, ušetřím tě starostí.“ „Za denárek ti ho dám. Zadarmo nic!“ A tak dobráček žebraček vytáhl svůj poslední peníz, co mu tatínek u smrtelného lože na památku dal, vzal voříška do náručí a odešel.

Dvě nevinné duše mířily k další víscce, pevně doufajíce, že vesničané se nad nimi slutují. Však jediné laskavé srdce nepotkali. Kráčeli k poslednímu stavení v dědině - hospodářství vskutku velkému. Prošli obrovitánskými vraty a zaslechli hluboký hlas: „Do jitrnic s tebou, ty darmožroute mizerná! Povídám, pohni se nebo...“ vyhržoval tlustý muž, sedě na koni vyhublém na kost, jenž se z místa pohnout nehodlal. „Jestlipak jsi ho zkusil nakrmit, hospodáři? Podle tvého zevnějšku soudím, že nemáš o jídlo nouzi.“ „Co si to dovoluješ, odrbanče?! Ztrať se z mého dvo...“ *Bum!* Ozvala se rána jako z děla. Sedlák v tom vzteku sletěl z kobyly a tvrdě dopadl na zem. Ryzka divoce zaržála a tryskem uháněla ze statku. Žebraček s voříškem rychle pospíchali za ní. Když se zvíře konečně uklidnilo, vzali ho s sebou na cestu za štěstím.

Putovali dál a dál, ochotně brali jakoukoliv práci, až narazili na malé stavení u lesa. Když se tam rozhlíželi po něčem k snědku, lekli se selky, která právě nešetřně dojila strakatou krávu. „Tak dělej, Stračeno, chci více mléka! To je pořád málo...“ „Tak dost, ženštino nenasytná. Takových jako ty jsme si už užili všichni dost! Nech tu ubohou krávu být!“ řekl rázně dobrák, vořech výhrůžně zavrčel a kobyly se na zadní postavila. Selka se vyděsila a s křikem utekla.

A jak to dopadlo s dobrákem a zachráněnými zvířátky? Na samotě se jim tuze zalíbilo a už tam zůstali. Společně tvrdě pracovali. Kobyly orala, stračena mléko dávala, vořech bedlivě hlídala a nový hospodář se staral, aby se všem dobře dařilo. Žili šťastně a nikdy nepřestali věřit, že na tom božím světě spravedlnost přece je.